

infulas cōsulatus repētina morre subtracti sunt. Quid ergo
desideramus urbiū frequentiā qui de singularitate cēscimur.
Miliū enī opidū carcer & solitudo paradisus est. Sæculariū
quoq; maxime potentū consortia deuita. Quid tibi necesse
est illa sæpius uidere: quoq; contéptu monachus esse cœpi/
sti: nam monachū solitudo facit non publicū.

Cap. decimū de periculo uitæ solitarie.

MOnachi etiā nūc mores discutimus qui iugū christi
collo suo imposuit. Primūq; tractandū est utrū solitūd
an cū aliis in monasterio uinere debeas. Mihi placet
ut habeas sanctorū contuberniū: nec absq; ductore ingredia
ris uiam quā nunq; ingressus es. Statimq; tibi ī partē alterā
declinandū sit & errori pateas. Plusq; aut minus ambules q
necessē est & currēs lasseris morāq; faciēs obdormiēs in so/
litudine. Cito surrepit superbia & si parump; ieunauerit ho
minēq; nō uiderit putat se alicuius esse momenti: oblitusq;
sui unde quo uenerit intus corde foris lingua uagā. Iudicat
cōtra uoluntatē apostoli alienos seruos: quo gula poposce
rit porrigit manus: dormit quantū uoluerit neminē feretur
ōes se inferiores putat: crebriusq; in urbibus q; in cellula est:
& interfratres simulat uerescundiā q; platearū turbis collidiē.
Quid igiū solitariā uitā repræhendimus minime quippe q
sæpe laudauimus: licet ut præferē solitaria uita periculosa
est ne abstracti ab hominū frequētia sordidis & impiis cogi/
tatiōibus pateat & pleni arrogatiæ & supercilii cūctos de/
piciāt armētq; linguas suas uel clericis uel monachis detra/
hendo. Scd de ludō monasteriorū uoluamus huiuscmodi
egredi milites quos heremī dura rudimenta nō terreat: qui
speciē cōuersationis multo tpe dederint: qui oīm fuerint mi
nitni ut primi omniū fierent quos nec esuries aliquando nec

*de se S. Hieronimus
fatuus propterea aliis*

Saturitas superauit. Qui paupertate lætatur quoque habitus sermo uultus incessus doctrina est. O quoties in heremo constitutus in illa uasta solitudine quæ exusta solis ardoribus horridum monachis præstat habitaculum putauit me Romanis interesse delitiis. Sedebat solus quia amaritudine repletus era horrebatur sacco membra deformia & squalida cutis: situm aethiopicæ carnis obduxerat. Quotidie lachrime quotidie gemitus. Et si quādō me repugnante somnus imminens oppres- sisset nuda humo uix ossa hæretia collidebā. De cibis uero & potu taceam: cum etiā ibi languentes monachi aqua frigida utatur. Et coctū aliquid accepisse luxuria sit. Ille igit̄ ego quod iæhenæ metum tali me carcere damnauerā scorpionum tam socius & ferarum, saepe coris inter erā puellarum. Pallebant ora ieuiuiss & mens desideriis aestuabat. In frigido corpore & ante hominē sicca iam carne præmortua sola libidinū incendia bulliebāt. Itaque omni auxilio destitutus ad Iesu iacebam pedes: rigabā lachrymis: crine tergebā: repugnantem carnē edomuerā media subiugabā nō depudesco infelicitatis meæ qui potius plango me nō esse quod fuerim. Memini me clamantem & diem crebro iūxiisse cū nocte: nec prius a pectoris cessasse uerberibus quod rediret domino increpāte trā quillitas: ipsam quoque cellulā quasi cogitationū mearū conscientiam pertimescebam: & mihi met iratus & rigidus solus deserita penetrabā. Sicubi cōcaua uallium: aspera montium rupium prærupta cernebam: ibi meæ erat orationis locus ibi illud miserrime carnis ergastulum collocabā. Et ut mihi testis ē dominus post multas lachrymias post cæli oculos inhæretes: nō nunquam uidebar mihi interesse agminibus angelorum & latus gaudescere cantabā post te in odorē unguento & tuorum curremus. Dicā & aliud quod in ægypto uiderim. Græcus erat ado-

lescēs in cōenobio qui nulla cōtinentia: nulla operis magnitudine flammā carnis poterat extinguere. Hūc pater monasterii periclitantē hac arte scrūauit: īperat uiro cui dā graui ut iurgiis atq; cōuiciis insectet hoīc m. Et post irrogatā iniuria primus ueniret ad quārimonias: uocati testes p eo loquebānt qui contumeliam fecerat. False ille cōtra mendaciū cōcepit: solus pater defensionē suā callide opponere studuit: ne abūdantiori tristitia obsorberet frater. Quid multa ita annus dūctus est: quo expleto interrogatus adolescēs sup cōgitatiōibus pristinis an adhuc molestie aliqd sustineret. Pa/pe inquit mihi uiuere nō licet & fornicari libet. Hic si solus fuisse quo adiutore superasset. Sunt enim meliores duo q̄ unus & si alter ceciderit ab altero fulciret. Funiculus triplex nō facile rumpit: & frater fratrem adiuuans exaltabit. Vidi ego quosdā qui postq̄ renūciauerūt sēculo uestimentis dūtaxat & uocis pmissione nō rebus nihil de pristina cōuersatione mutarūt. Res familiaris magis aucta q̄ minutata eadē ministeria seruorū idem apparatus cōuiuī & nomē sibi uendicāt solitarii. Quidā uero pauperes sunt & tenui substātio, la uidentur q̄ sibi scoli pomparū ferculis similes pcedunt in publicū ut caninā exerceat facundiā. Sunt etiā qui humore cellularū immoderatisq; ieuniis tedio solitudinis ac nimia dilectione dū diebus ac noctibus auribus suis personāt uertuntur in melancoliā & ipocratis magis fomentis q̄ nostris monitis indigent. Pleriq; artibus & negociatiōibus pristinis carere nō possunt: mutatisq; noībus institorū eadē exercent mercimonia. Non uictū sed uestitū quod apostolus præcepit: sed maiora q̄ sēculi homies emolumēta sectātes: & sub religionis titulo exercētur iniusta compendia & honor christiani nominis magis fraudem facit q̄ patitur. Quae pudet

dicere sed necesse est ut saltē sic ad nostrū erubescam⁹ dede-
cus publice extēdentes manus pannis aurū tegimus. Et cō-
tra oīm opinōnē plenis sacculis morimur diuites qui quasi
pauperes uixim⁹. Tibi cū in ministerio fueris hoc facere nō
līcebit: & inolescēte paulatim cōsuetudine qđ primū cogē-
baris uelle incipies & delectabit te labor tuus: oblitusq; præ-
teritor̄ semp̄ priora sectaberis: nequaq; cōsiderans quid alii
mali faciāt sed qđ boni tu facere debeas. Neq; uero peccā-
tum ducaris multitudine: nec te pereuntiū turba solicitat ut
tacitus cogites. Quid ergo oēs peribūt qui in urbibus habi-
tant. Ecce illi frūunt̄ suis rebus ministrāt ecclesiæ adeūt bal-
neas: ungēta nō spernūt: & tamē in omni ore uersant: ad qđ
nūc ante respōdi & breuiter respōdebo in præsenti opuscu-
lo nō me de clericis disputatione: sed monachū instruere.

Cap. xi. de periculo habitādi in urbibus.

Considera obsecro satis esse difficile locum Stephani
implere: uel Pauli / & in angelico stare ministerio.
Preciosum margaritū: sed cito frangē. Fractūq; in-
staurari nō potest. Nauis quamuis sit rūdis & solidis cōfixa
clavis tumētesq; fluctus nō sentiat: cito si piculose nauigat
perforat. Et licet plenis uētis lucrosius ad optata perueniat:
tamē magis secura sunt quæ & trāquilla sunt. Et ut apertius
loquar plus te q; dicis habere mercedē si in media urbe con-
sistens monachor̄ uictites & sunt uera quæ dicis sed nō tam
facile explētur opere q; dicto: nā si aliqua te de optimatib⁹
inuitet ad prandiu certe aut eundū est aut negandū. Si ieris
aut eisdē cibis uesceris aut aliis si aliis conuiuarū offendunt
oculi si isdem perit abstinentia. Quod si nō ire uolueris miser
comedēris in prandio: ad singulas quasq; uiolas & delibuta
melle uina potaberis. Alius tuū uultū cauillabi; ille incessū